

Микола Томенко: З влади треба вигнати базарників і торгівців!

Українське сьогодні засвідчило, що нинішня влада втратила світоглядні й національні орієнтири, розуміння адекватності стратегії розвитку країни. Власне, вона втратила почуття реальності, відповідальності та сорому. Для неї пріоритетами виявилися гроші, нажива і прибуток.

Перефразовуючи класика, можна сказати, що влада вірить у свою «трицю» – євро, долар і гривню. Я би сказав більше: вона сьогодні – на службі у Мамони, а не в українського народу чи української держави.

Згадаймо історію: свого часу Ісус із храму вигнав міняйлів і крамарів, так і ми – український народ – повинні зробити все, щоб вигнати з влади базарників і торгівців! Бо, як з'ясувалося, торгівці та базарники – це не професія, це ментальність, і це – назавжди...

Сьогоднішня влада, як і попередня, керується протонародним гаслом: «Нацарював і втік». Тільки нинішній владі суспільство вже не дасть утекти.

Єдиним захистом нинішнього суспільно нелегітимного керівництва держави стала так звана воєнна пропаганда. Мовляв, ми – «воююча влада» (хоча насправді – торгуюча) і ми захищаємо українців від Путіна і Росії... Народний гнів і не розгортається повною мірою, бо поки що всі побоюються за таких обставин втратити державу.

Отже, Порошенко та його компанія намагаються об'єднати країну проти ворога (Росії й тероризму). Частина опозиціонерів намагається об'єднати Україну боротьбою проти корумпованої влади. Але я переконаний, що це лише тактичні маневри, натомість ми повинні запропонувати абсолютно інший шлях – правдиву, українську, національну стратегію.

Бо об'єднувати націю треба не «проти», а «ЗА»: за наші цінності, наші ідеї, наші переконання, власне – за нашу українську мрію і за наше майбутнє!

Саме тому необхідно напрацювати Національну стратегію «План дій для України», яка би стала своєрідною громадською альтернативою

сьогоднішній «антистратегії» влади – щоденної наживи й грабунку власного народу.

Український досвід, історичні уроки підказують, що будувати Національну стратегію потрібно на органічному поєднанні двох дуже важливих ідей – соціальної та національної. Поєднання цих ідей можна сформулювати гаслом: «Людина та Україна – понад усе!».

Тож україноцентризм – це для нас визначальний світогляд, який ми пропагуємо. В центрі цього світогляду – українська людина, її права і свободи, якість життя і сильна, заможна, конкурентна країна, яку ми мусимо збудувати.

Підкреслю: саме ми – УКРАЇНЦІ, а не американці, росіяни, поляки, чи навіть грузини!

Наш геополітичний вибір очевидний: ми європейці. Однак це не засліплена, фанатична віра в «єврокомунізм», але розуміння, що Європейський Союз – це цінності, інструменти, досвід. Тому ми є прихильниками «єврореалізму», який допомагає нам будувати Україну.

(З виступу лідера Громадського руху «Рідна країна» Миколи ТОМЕНКА під час форуму 9 березня 2017 р. у Київському будинку вчителя)

Як українці утримують «воюючого» (чи торгуючого?) Президента

В рамках проекту Громадського руху «Рідна країна» під назвою «#Нашбюджет – під громадський контроль!» продовжуємо відстежувати бюджетні видатки на владу. Наразі готові поінформувати про «оптимізоване» утримання «воюючого» Президента і його команди в поточному році, яке виявилось не тільки не оптимізованим, а й добряче роздутим.

Нам відзвітувало Державне управління справами при Президентові України, на яке, нагадаємо, цього року виділили 2 млрд 96 млн 356 тисяч грн. Це на 728 млн 246 тисяч грн більше, ніж торік.

Отже, на обслуговування Президента і його Адміністрації в цьому році передбачено **746 млн 629 тисяч 800 гривень**, що на 272 млн 125 тисяч 300 гривень більше, ніж у минулому році!

Утримання «Феофанії» й ще двох медичних відомчих закладів коштують українському народу всього ... **642 млн 714 тисяч 600 гривень!** У 2016 році було на 212 млн гривень менше... Мабуть, лікують Насірова та друзів Президента вже «повновому»!

Також наш «воюючий» Президент збільшив порівняно з минулим роком

видатки на утримання своїх резиденцій «Залісся», «Синьогора» та лісового господарства «Білозерське» на 20 млн 142 тисячі гривень, до **55 млн 560 тисяч гривень** у 2017 році.

А на утримання дач і будинків друзів та родичів Кучми, Ющенка, Януковича і Порошенка в «Кончі-Заспі», «Пущі Водиці» тощо передбачено **83 млн 403 тисячі 900 гривень** (у 2016-му було 73 млн 816 тисяч 300 гривень).

Згадуються патріотичні співи народних депутатів про те, що хто голосував за бюджет – **ТОЙ ГЕРОЙ І «ЗА» ПРОСТИЙ НАРОД...**

Національну стратегію «План дій для України»

9 березня 2017 року, в день народження Тараса Шевченка, з ініціативи політичної партії «Громадський рух Миколи Томенка «Рідна країна» в Київському міському будинку вчителя відбувся форум, у якому взяли участь відомі політики, громадські діячі, вчені, експерти та фахівці для того, щоб розпочати напрацювання громадської стратегії розвитку країни.

Учасники форуму ухвалили Резолюцію, де оголосили про початок роботи над формуванням Національної стратегії «План дій для України» та окреслили основні її напрями.

Далі передбачається, що обговорення та опрацювання цієї стратегії відбуватиметься у регіонах за участю науковців, фахівців-практиків та представників місцевої громади. Остаточний текст Національної стратегії планується презентувати до Дня незалежності.

Детальніше про громадський форум «Національна стратегія «План дій для України» можна прочитати на сайті www.ridna.in.ua

А свої пропозиції до документа надсилайте на скриньку ua.ridna@gmail.com

Пропонуємо фрагменти виступів учасників Громадського форуму.

Михайло ПОЖИВАНОВ, доктор технічних наук: НА КРОВІ УКРАЇНСЬКИХ ПАТРІОТІВ ДО ВЛАДИ ПРИЙШЛИ ДУРІСТЬ, НЕДАЛЕКОГЛЯДНІСТЬ І ЦИНІЗМ

Одним із напрямів Національної стратегії «План дій для України», яку ми розробляємо, є піднесення економічної могутності нашої держави, що базується на пріоритетах національної економіки, на власному виробництві, сприятливому бізнес-кліматі. Нинішня влада заради наживи – власної й великого бізнесу – цілеспрямовано знищує українські малий та середній бізнес. Вона ніби не розуміє, що для отримання бюджетних надходжень у вигляді податків треба спершу створити сприятливі умови для розвитку бізнесу. Натомість, вона в разі збільшує всі можливі збори й податки. За останні роки фінансова складова

економіки майже зруйнована. Український бізнес через «діяльність» НБУ щодо закриття банків уже втратив левову частку своїх капіталів, які ніхто йому не поверне. Водночас ринок енергозбуту, умови та форми розрахунків, комунальні платежі, постійне підвищення тарифів – це знущання над малим бізнесом та українцями!

Але найгірше те, що наразі у влади немає чіткої, ефективної економічної стратегії. Нинішня соціально-економічна ситуація свідчить, що на крові українських патріотів до всіх гілок влади прийшли дурість, недалекоглядність і цинізм.

Тому ми збираємо команду фахівців – патріотів рідної країни. Ми впевнені, що в Україні достатньо експертів і чесних менеджерів, які ефективно працюватимуть на благо своєї вітчизни. У нас немає потреби приводити до влади іноземців, сподіваючись на чергове «диво». Диво – це наші люди, це українці, це ми з вами – усі, хто прагне змін, кого вже дістала брехлива та жадібна влада! Ми неодмінно згуртуємо чесних і відданих державників, які заради змін в країні прийдуть до влади і працюватимуть.

Віктор НАБРУСКО, секретар Національної спілки журналістів України:

ВОЄННА АГРЕСІЯ РОСІЇ – НАЙСЕРЙОЗНІШИЙ ВИКЛИК ДЛЯ УКРАЇНИ В НОВІТНІЙ ІСТОРІЇ

Йдеться не лише про те, якою буде держава – на кін поставлене питання самого існування нації.

Одним із головних чинників нищення нашого суверенітету є масштабна, системна інформаційно-сміслова війна, яку проводить агресор. Рівень інформаційно-пропагандистського впливу російських чинників обумовлений станом українського національного інформаційного простору, елементи якого впродовж останніх років свідомо маргіналізували.

Це проявилось у цільовому витісненні української складової в телерадіомовленні; падінні накладів українських друкованих

видань; гальмуванні модернізації інформаційної сфери та привнесення в неї корупційних елементів, кінцевою метою чого, як бачиться, й було нищення, в тому числі, національної телерадіоіндустрії, кіновиробництва та української видавничої справи.

В національному ефірі практично відсутні програми та передачі для дітей, науково-пізнавального, культурологічного, освітнього характеру. У нас знищена національна телекіноіндустрія, у злочасних ротаціях загубилася українська пісня – духовний код нації.

Виходячи з означених проблем та статті 17 Конституції України, яка говорить про те, що гарантування інформаційної безпеки є найважливішою функцією держави, наразі постала необхідність вжити невідкладних заходів із захисту і забезпечення суверенності національного інформаційного простору, інформаційних прав і свобод українських громадян та суспільства в цілому. Ці заходи мають передбачати:

- розробку національної комплексної програми гуманітарного розвитку, в якій інформаційній сфері відводилася б визначальна роль складника національної безпеки;
- радикальну зміну векторів національної інформаційної політики, яка була би принаймні спроможна адекватно реагувати на інформаційні загрози;
- законодавче унормування інформаційно-частотного ресурсу як національного набутку поруч із іншими національними стратегічними ресурсами – надрами, землею, водою, повітрям, що мінімізує його агресивний грабунок та стане запорукою національної безпеки;
- внесення змін до Закону України «Про систему іномовлення України» та створення на основі державних інституцій спеціальних підрозділів протидії зовнішній інформаційній експансії та агресії;
- модернізацію української інформаційно-видавничої сфери за рахунок реалізації державних програм її підтримки та впровадження національних, зокрема культурологічних, гуманітарних проектів.

Іван ГЛАДУНЯК, заслужений юрист України: ВЛАДА ПІДНИМАЄ ТАРИФИ В ІНТЕРЕСАХ АХМЕТОВА?

3 березня 2017 року тариф на електроенергію для населення знову зріс на 30%: при споживанні до 100 кВт/год. необхідно сплатити 0,9 грн., а за спожитий обсяг понад 100 кВт/год. – вже 1,68 грн. Для промисловості тариф становить понад дві гривні.

В чий же інтересам тарифи піднімає держава?

Для цього подивимось, якою є частка різних виробників у обсягах виробництва електроенергії:

- атомні електростанції (державна власність) виробляють 55%, за ціною продажу на енергоринку 0,46 грн за кВт/год.;
- гідроелектростанції (державна власність) – 6% за ціною продажу 0,66 грн за кВт/год.;
- генеруючі компанії теплових електростанцій та ТЕЦ – 37% за ціною продажу 1,87 грн за кВт/год.

Як відомо, за роки президентства Віктора Януковича найбільший приватний український енергетичний холдинг «ДТЕК Енерго» Ріната Ахметова, фактично, став монополістом на енергетичному ринку. Зараз компанія олігарха контролює 76% теплової генерації України. І для його теплових електростанцій влада встановила відпущку ціну на електроенергію в 4 рази вищу, ніж для державних електростанцій!

За версією журналу «Форбс» у 2016 році статки Ріната Ахметова зросли з 2,3 млрд доларів до 4,6 млрд доларів – тобто, збільшилися вдвічі, і, як бачимо, не без допомоги нашої влади.

Отож, очевидно, що влада мусила би діяти зовсім навпаки – в інтересах суспільства, а не олігархів!

Олександр ФЕДОРЕНКО, кандидат політичних наук: ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ВЛАДИ = РОЗВИТОК МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Мало не щодня ми чуємо з вуст можновладців про реформу місцевого самоврядування, децентралізацію влади в Україні. Саме для цього Адміністрація Президента розробила відповідний проект змін до Конституції України. Але якщо уважно прочитати цей проект, стає зрозумілим, що ні про яку децентралізацію влади не йдеться. Навпаки – маємо справу з черговою спробою розширити повноваження Президента і запровадити нову адміністративну вертикаль у вигляді префектів.

Префект як посадовець жодним чином не нестиме

розроблятимуть українці, а не МВФ

відповідальності за соціально-економічний розвиток області чи району, але може повністю паралізувати діяльність органів місцевого самоврядування, зупиняючи їхні рішення. Крім того, Президент також наділяється правом припиняти повноваження і посадовців, і всього складу органу місцевого самоврядування, призначаючи при цьому тимчасово уповноважених осіб, які одноосібно здійснюватимуть повноваження відповідних органів місцевого самоврядування. Отже, висновок: нинішня влада насамперед зацікавлена в

зосередженні реальних важелів впливу в руках конкретних чиновників, яких призначатиме Президент, а органам місцевого самоврядування відводиться суто декоративна роль.

Особливо яскраво процес «децентралізації» влади відбувається в Києві. У районах міста, які за чисельністю населення більші багатьох обласних центрів, представницька влада – районні ради – взагалі знищена. Діють лише райдержадміністрації, які налічують понад 3000 працівників. Голів цих адміністрацій одноосібно призначив Президент. Тож кияни цілковито позбавлені права обирати собі владу на рівні районів, а на районних чиновників не мають жодного впливу.

Отже, задля справжньої децентралізації необхідно передати повноваження центральних органів влади органам місцевого самоврядування – разом із відповідними ресурсами. Фінансово спроможні територіальні громади, активне громадянське суспільство, усвідомлений вибір на виборах – це основа сталого розвитку країни.

Наталія СУМСЬКА, народна артистка України: СИЛА ДУХУ – ЦЕ ВЖЕ ЧАСТИНА ПЕРЕМОГИ!

На мою думку, театр був і, на щастя, залишається тим культурним середовищем, у якому людина підноситься духовно. Звичайно, нині театрові нелегко конкурувати з велелюдними спортивними видовищами чи естрадними шоу. Однак з упевненістю можна сказати, що зацікавленість театром в українському суспільстві велика. Дуже важливо, щоб театр міг робити належні умови для роботи актора, а актор, у свою чергу, – зробити все, щоб театр мав хороший художній рівень. Окрім вистав у рідних театральних стінах, гастролей, в українського театру з'явилася ще одна – дуже відповідальна – функція: допомагати країні перемогти у війні. Мені здається, ми маємо всі як один, кожен на своєму місці, допомагати нашим воїнам. Разом із колегами-митцями відвідуємо військові шпиталі, багато українських митців їздять на Схід України з творчими програмами. Сила духу – це вже частина перемоги.

Євгеній СУСЛОВ, директор Агропромислової корпорації «Сквира»: ЛИШЕ ОЧІКУВАННЯМ І ТЕРПІННЯМ СИТУАЦІЮ НА СЕЛІ НЕ ЗМІНИТИ

Сільське господарство нині є основним джерелом надходжень валютної виручки в Україну: частка експорту сільськогосподарської продукції зростає з 38% у 2014 р. до 43% у 2016 р. І це – не завдяки політиці уряду, а всупереч їй. Адаже в державі цілковито відсутня чітка, дієва стратегія розвитку агропромислового комплексу.

Сьогодні на українській землі панують аграрні холдинги. Середні та малі фермерські підприємства позбавлені державної підтримки, інвестицій, дешевого кредитування, хоча саме вони дають роботу більшості сільського населення, є селотворюючими.

У занепаді професійно-технічна освіта для села – значить, не розвиваються як слід овочівництво, садівництво, тваринництво, а отже, й харчова промисловість.

Закриваються фельдшерсько-акушерські пункти та школи.

Внаслідок усього цього зростає безробіття, руйнується сільська інфраструктура, погіршується соціальний стан села, молодь виїздить у міста й за кордон.

Одне з надважливих завдань земельної реформи – заборона купівлі землі сільськогосподарського призначення іноземцями (нерезидентами). Треба також провести цілковиту інвентаризацію земель сільськогосподарського призначення, що розв'яже проблеми обліку, використання та сплати податків з близько 10 млн га. Слід встановити мінімальну ціну на землю сільськогосподарського призначення, щоб уникнути фінансово-земельних спекуляцій. Інший захисний, стабілізуючий, антимонопольний та антиспекулятивний механізм – закріплення обмеженого (квотованого) права купівлі у приватну власність землі як фізичними, так і юридичними особами.

Це лише частина пропозицій до нашого плану дій. Самими очікуванням і терпінням ситуацію на краще не змінити.

Петро ГОЖИК, директор Інституту геологічних наук: ЕНЕРГЕТИЧНА БЕЗПЕКА І НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ ЦІЛКОМ РЕАЛЬНІ

Енергетична безпека країни є наріжним каменем розвитку народного господарства. Тому потрібно в короткі терміни розробити програму якнайшвидшого забезпечення країни власними енергоресурсами. Для цього слід залучити фахівців нафтогазової галузі.

На нинішньому етапі необхідно зосередитись на таких головних напрямках:

- буріння 3-4 свердловин на глибини понад 5 км на перспективних ділянках Дніпрово-Донецької западини, де очікуються великі ресурси газу;
- введення в експлуатацію закритих раніше, як нерентабельні, свердловин, застосувавши новітні технології збільшення віддачі пласта;
- задіяння малих родовищ, які не експлуатувалися через невеликі об'єми газу і тодішню ціну на газ;
- розробка програми освоєння Бовтиського родовища сланцевих газів (понад 3,5 млрд куб. м).

Однак замість розробки стратегії з нарощування видобутку нафти і газу влада пішла на збільшення до 70% рентної плати, що призвело до різкого скорочення видобутку та до відтоку іноземного капіталу.

Жанна БОДНАРУК, заслужена артистка України: ПЛЕКАЙМО РІДНУ КУЛЬТУРУ ЗАРАДИ УСПІШНОЇ, БАГАТОЇ ТА ЩАСЛИВОЇ УКРАЇНИ!

Що б там не казали, а країна починається з культури. Рідна країна починається з рідної культури – з маминої коліскової, мови, пісні, мистецтва, історії, традицій, родинних цінностей, культури державного управління врешті-решт... І від того, яка у нас культура, які її рівень та якість, які в неї перспективи – залежить майбутнє нашої країни, наших дітей, онуків. А тому плекаймо рідну мову, рідну культуру, рідну країну та рідне майбутнє разом – заради успішної, багатої та щасливої України!

Гетьман Іван Мазепа – великий український меценат

Пам'ятаємо нашу історію!
Шануємо наших героїв!

Іван Мазепа – постать потужна, магнетична, захоплююча. Її присутність пульсує в українських історії, культурі, церкві, в усьому, що плекає українську душу.

Образ Мазепи відтворювали письменники Д. Байрон і В. Гюґо, П. Меріме і Ю. Словацький, Вольтер і Б. Брехт; художники Е. Делакруа, Л. Буланже, О. Верне; композитори Ф. Лист і П. Чайковський. Загалом, як свідчать фактиці, українському гетьманові присвячено 186 трагедій, 42 картини, 6 скульптур, 17 літературних творів та 22 музичні.

Мазепа – людина, якої Росія та московська церква боялися досі, понад триста років тому оголосивши гетьманові анафему. До речі, прикметно, що в російських церквах, побудованих коштом гетьмана, раз на тиждень його поминали в молитвах як благодійника, а раз на рік – анафемствували.

Мабуть, Мазепи побоюється й українська влада: недавні владці на догоду московському господарям перейменували відтинки столичної вулиці Івана Мазепи на Лаврську, нинішні ж відновили назву не ризикують...

Мазепа – державний діяч і талановитий дипломат, єдиний гетьман, під чиєю булавою українські землі перебували 22 роки поспіль. Знавць мов (вільно говорив вісьмома), прекрасно осячений (вивчав у Києво-Могилянському колегіумі риторику та латину, з тим – серед тьох найталановитіших юнаків – стажувався в університетах Італії, Франції, Німеччини).

ДОВІДКОВО

Під час побудови за кошти Івана Мазепи у 1698-1700-х рр. оборонних стін Києво-Печерської лаври, по кутах, відповідно до вимог тогочасної фортифікаційної науки, споруджувалися сторожові вежі. Мазепина вежа з церквою замикала вісь, що проходила від Троїцької брами в сторону Дніпра. На момент закінчення будівництва вона мала три яруси, які збереглися до нашого часу, споруджені з цегли. До пожежі в 1718 році вежа використовувалася як церква. Баня церкви після пожежі не відновлювалася, і тоді вежу-церкву було перетворено на палату. З триповерхової вежі вартували, аби ворог не підкрався до східної частини мурів. У разі облоги з вежі можна було вести вогонь. Вежа зазнала руйнувань у 1918 році під час обстрілу Києва військами Муравйова. Також зазнала пошкоджень у 1942-1943 роках. Далі використовувалася як овочева база, склад поліграфічної продукції, будівельних матеріалів тощо. Мазепина вежа зберегла свої основні архітектурні риси до нашого часу, хоча від первісного вигляду інтер'єру не залишилося майже нічого.

Добрий господар: за його гетьманування успішно розвивалися економіка, промислове виробництво, торгівля. Дбаючи про оборону мідь України, побував на південних теренах фортеці – Новогородицьку та Новосергіївську на річці Самарі (нині територія Дніпропетровської області).

Гетьман далекоглядно розмислив, що Московія становить велику загрозу існуванню України. Підтримав у Північній війні (1700-1721 рр.) шведського короля Карла XII. Це не було спонтанне чи вузько тактичне рішення; політичний проект мав на меті позбутися московського протекторату, розбудувати на українських землях незалежну Українську державу. Чи не приклад, знову ж таки, для нинішньої влади, яка все боїться «зрадити» ворога, коли той уже й чималий шмат нашої землі привласнився?

Кохання Івана Мазепи та юної Мотри Кочубєвни – романтична і цнотлива історія, що стала темою багатьох художніх творів. Миколі Гоголю її розповіла його бабуся, дружина полкового козацького писаря і правнучка гетьмана, спонукавши письменника до створення цілої низки яскравих сюжетів.

Принадно: з-поміж талантів Мазепи варто згадати й протестиний. На жаль, творча спадщина майже не збереглася. Відома його «Дума» – твір, який кличе до національної згоди та єдності й боротьби за свободу:

*А за віру хоч умрете
І вольностей бороните!
Нехай вічна буде слава,
Хе през шаблю маєм права!*

Відома також пісня, яка стала справді народною:

*Ой єрє ті чайці,
Чаєсїї небазі,
Що вивела чаєнток
При бітїй дорозї.*

Згадаймо про гетьмана Івана Мазепу як про найвидатнішого в українській історії патріотичного мецената. Тема, годі й казати, актуальна – надто сьогодні, коли ті ж такі владці та їхні бізнес-партнери під вишиванками ховають

дігтярях, Прачах та багатьох інших селах. Ба навіть на території Московщини – в Рильську та Івановському (нині Курська область). За власні гроші Мазепа зведено кам'яні оборонні мури довкола Києво-Печерської лаври, що зробило монастир справжньою фортецею.

У часи гетьманства Мазепи усталюється новий національний архітектурний стиль, який дістав назву козацького (або ж мазепинського) бароко – величний і водночас раднісний, життєствердний. Будівлі прикрашаються державницькими декоративними елементами – тризубами, вензелями, гербами, давніми українськими орнаментами.

Гетьман Мазепа подарував Церкві Персопницьке Євангеліє – те саме, на якому нині присягають українські президенти. Розуміючи величезну історичну й духовну цінність унікальної книги, Мазепа доручив зробити нову палітуру і прикрасити її коштовним камінням. Зберігся дарчий напис (подаємо сучасною мовою): «*Це Євангеліє справлялося коштом і накладом Іоґо царської пресвітлої велічності Війська Запорозького гетьмана і славного чину Святого Апостола Андрія Кавалера Івана Мазепи. Року 1701 червня в 1 день. Робиw іноземець Георгій Фрибуер, вага срібла дванадцять фунтїв, проби чотирнадцятї.*»

Шедєвр мистецтва зберігся до нашого часу майже неушкодженим – срібні з позолотою царські врата вагою 50 кілограмів, які на замовлення гетьмана Мазепи були відлиті в Німеччині за ескізом невідомого чернігівського художника. Нижню частину врат прикрашає герб гетьмана Мазепи.

Мазепині дари є й у храмах Гроба Господнього та Воскресіння Христового в Єрусалимі, у православних соборах Палестини, Сирії, Стамбула, на Афоні.

Збереглося чимало церковних дзвонів, відлитих на замовлення і коштом Івана Мазепи. Найвідоміший – дзвін «Мазепа» – відлитий 1705 р. і встановлений у Триумфальній дзвіниці Софійського собору в Києві. Це найбільший з-поміж старовинних бронзових дзвонів України, який зберігся до наших днів.

Іван Мазепа щедро фінансував видання богослужбених книг. За його підтримки було видано книгу «Вінець Христовий», у якій містяться тексти, що славлять Христа, Богородицю та приклади їхнього життя. Також – «Псалтир», «Октоїх», кілька видань Євангелія, коментар Григорія Двоєслава на книгу Іова та багато інших. Архієпископ Феодан Прокопович, професор і ректор Києво-Могилянської академії, присвятив Іванові Мазепі свою працю «Володимир», де називає гетьмана наступником рівноапостольного князя Володимира...

«Тож, хоч і кажуть, що керівники держави дбають лише про власне збагачення та власні багаті, але приклад Івана Мазепи, який був патріотом чоловіком, але жив у кам'яниці з кількох кімнат і при цьому зміг зробити стільки добрих справ, збудувати стільки українських церков, мурів та фортець, свідчить, що, очевидно, «багата людина» ще не означає того, що вона не може дбати про Україну. Іван Мазепа – яскравий приклад того, як можна бути і багатим, і розумним, і меценатом, і державним діячем одночасно», – так лідер Громадського руху «Рідна країна» Микола ТОМЕНКО пояснив увагу його Фонду до цієї постаті.

Підготувала Олена БОЇДАРЕНКО

Повернемо Мазепу у Києво-Печерську лавру!

20 березня 2017 р., в день народження гетьмана Івана Мазепи, за ініціативи Фонду Миколи Томенка «Рідна країна» та Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника було презентовано проект відновлення Мазепинської вежі, розташованої на території Лаври, і створення у ній музею Івана Мазепи.

Презентуючи цей проект, Микола Томенко нагадав, що кілька років тому його Фонд разом з акторами, митцями та громадськими діячами вирішили повернути до Києво-Печерської лаври український дух, українську енергію, українську силу та українську правду.

«Ми почали з повернення в Лавру Тараса Шевченка, коли у 2014 році на місці, де Шевченко 1846 р. створив сепію із зображенням Церкви Всіх Святих, встановили пам'ятний знак. Наступним масштабним проектом став започаткований

у 2015 році проект з відновлення надгробного пам'ятника князю Костянтину Острозькому, який був зруйнований під час вибуху Успенського собору в листопаді 1941 року. А тепер будемо повертати у Києво-Печерську лавру Івана Мазепу, коштами якого збудовано й реставровано багато лаврських споруд», – зазначив

засновник Фонду «Рідна країна».

«Ми хочемо вберегти Мазепину вежу від руйнування, а потім – створити у вежі музей гетьмана Мазепи, де можна буде дізнатися не лише про його постать як військового, політичного і державного діяча, а й про його родину, нащадків, про його добрі справи», – сказав Микола Томенко.